

עין משפט
נר מצוה

קע:

אַלאַ אַבֿרר. פירש רבינו חס לזכר אמימת הדברים ולהעמיד על האמת ואס ימנאלו ויאמרו לא ראינו מעולם מייחיד^א אזל אס לא ימנאס לא אבד בכך^ב שאין סבא שהיה ממייצו לשלם על זה אס לא יוכל למנאל כי מה דין הוא זה שיפסיד בזנס אס לא יוכל לאמת דביו שלא היה לרין לטעון ועוד דהכי משמע אנא נמי לזכר קאמינא ולא לחייב שאס היה ממייצו ^ג לזכר מה תשובה היא זו אנא נמי לזכר מכל מקוס היה ממייצו ולדרכה מה שמוכר לזכר אינו כי אס קושיא על טעמו כמו שפירש רשז"ס ואף רבי לא אמר אלא לזכר הלך לא מסתבר טעמא לחייבו משוס הכי ובשבעות פרק שבעת הדיינים (דף מא:). דקאמר אמו פלוני ופלוני ואמרו לא היו דברים מעולם ואמר רבא כל מילתא דלא תמיא עליה דאיינש אמר ולא אדעמיה^ד מימנה דאמר הכא לרין שיצואו פלוני ופלוני ועידו וי"ל דרבא כרשב"ג ס"ל כדפסיק רז (פפא) א"י אפי"ו (לרצין וכדפי" ר"ת דמפרש הכא אס לא צירר לא הפסיד דיש לו לזכר

כל מה שיוכל^ה ומי"א חי לא משכח להו או אומרים להד"מ וי"ל דלא מפסיד^ו אזל מימנה כרשב"ס הביאה על זה שצריך שיצאו פלוני ופלוני ויעידו משמע שז"נה להעמידה כרבי אפילו לפי שלו (ו) ושמה היה רוצה לומר דגרע היכא דלא הביאם מהיכא דאיימיניהו ואמרו להד"מ ולא הבנתי כלל^ז ויש מיישבים דבריו אליבא דרצן שמעון בן גמליאל וסובר שהלכה כוותיה ואפי' למי"ד התם הוחזק כפרן אחי שפיר כרצן שמעון בן גמליאל די"ל דלא אמר ר"ש בן גמליאל אלא דאי"ל להביא:^ח **אין הלכה אא בר' יהודה ב'**. פירש רשז"ס דאמר עדים מקרעים את השטר דהכי משמע יחליף אפילו בעדים וכן הוא לפי

המסקנא דשמיע ליה דהר דאיהו מכשר בעדים ואיהו מנריך צ"ד אזל רב נחמן לא היה סובר מילמיה דרב הכי דא"כ מאי הא דקאמר לרב הונא אי שמיע לכו' הוה הדר ביה ממה שהיה אומר אין הלכה כר' יהודה מי אלימא ממתני' דמשמע נמי צעדים ואפי"ה פליג עליה דר"ת במשנה לא תני עדים כהדאי מ"מ איהו כ"ס דעדים קאמר ופלוני עליה דתנא הוא ופלוני ונראה לר"י דרב נחמן קבר לה לנמילתיה דרב הכי אין הלכה כרבי יהודה דאמר יחליף וכותבין ליה מומן שני^ט דס"ל דרבי יהודה מומן שני קאמר מדלא פירש במשנה וכותבין לו שטר אחר מומן ראשון וממאי דהדר ליה ר' יוסי וכן יפה לו ולא יגרע כמו של זה משמע (י) דר' יהודה מומן שני קאמר^י דאי מומן ראשון מה הורעת כח איכא והשתא קאמר שפיר אי הוה שמיע ליה הא דתניא עדים מקרעין לו את השטר וכותבין לו שטר אחר מומן ראשון הוה הדר ממאי דמנריך צ"ד כדי לכתוב מומן ראשון ולא הוה פליג אברייתא דבב"י שכל עמלו לא בא אלא לאפוקי (י) ממה שהיה סבור שר' יהודה לא היה מכשיר מומן ראשון בצבד כלל אפי' צב"ד מדלא קאמר ליה במתניתין ודא רב לומר שאע"פ שצעדים י"ל שאין להכשיר מומן ראשון צב"ד מיהא רחוי להכשיר י"א ואי הוה ידע דר' יהודה הוה מכשיר אפי' צעדים מומן ראשון לא הוה פליג עליה^{יב} ותימה דלעיל (דף קסח). בזמנא כותבין לו מומן ראשון כן פירש רשז"ס התם וזיוס פלוני דקאמר התם היינו שהיה כתוב (י) ומן זיוס פלוני והכי משמע קלת מדבשי צ"ד^{יג} ואמאי לא כותבין הכא מומן ראשון כי התם לרבי יהודה אליבא דרב דהוה ס"ד דמומן שני כותבין לר' יהודה ומניין למימר דרב נחמן ס"ל דרב הוה מוקי לה ההיא דנמנא כבתיבא זמן ראשון אליבא דנפשיה ואליבא דר' יהודה מומן שני דמגופה דההיא משנה לא מוכחא לר' יהודה אי מומן ראשון אי מומן שני אף על גב דמנכרי צית דין איכא למימר מומן שני דאפי' מומן שני איכא למימר שאין לעדים

לכתוב שלא מדעת לוי ואפילו אותם עדים שעשאוהו אין רשאין לעשות אחר שכיון שעשו שליחותן אין חוזרין ועושין שליחותן דומיא דגט שאס אזי לכתוב גט וליתן לשלומו שנעשה שליח להלוכה וכתבו ונתנו לו ונמנא או אבד שאין יכולין לעשות אחר כדמוכח בפרק התקבל (גיטין דף סג:). ואע"פ שיש לתת חילוק שבדין (י) שבגט לא יעשו גט שני דבעינן שיאמר לקופר כתוב ולעדים לחתום ומן השני לא אמר להם כלום^{יד} אזל הכא צולא צווי יכול להיות כשר שאינו אלא לרציה לגלות שנשתעבדו נכסיו על ידי השטר הראשון ואחרי שנשתעבדו לא יפקע השעבוד ומי"א אע"פ שאין דומה לגמרי לגט נוכל לומר שאין להם לכתוב עליו שעבוד שלא מדעת כיון שנאבד מן המלוה אותו שכתבו ונתנו לו על פי לוי אין רשאין לעשות אחר כ"ש עדים אחרים שזה השטר מוקי לו אפילו לא יכפור כלום שאע"פ שגם אס לא נכתב היה גובה מלקוחות שלקחו אחר שנמנא הראשון כאילו היה קיים כיון דצית ליה קלא להאי מלוה כדמשמע בחזקת הבתים (לעיל דף מב:). אי לא משוס דמאן דיזיק בצנעא זיף היתה מלוה על פה גובה מן הלקוחות אף על גב דמצי לאטעווייניהו ללקוחות ולומר להן בשעת מכר פרעתי ושטרא ליכא לאפוקי עלייהו מ"מ מוזיק השטר השני ללוה שאס יפרע לו ואין לו שטר אין לו לדאוג כלום ואס יש שטר וזמנין דמשמטיט ולא יהיב ליה ואמר יהיצנא לך למחר או ליומא אחרא והדר גבי וימנא אחריתי ועוד יש לומר דרב נחמן ס"ל דמודה רב היכא דנמנאק שעושין לו צית דין שטר אחר מומן ראשון משוס דהתם אין לחוש אס זה דומה למוקדם כיון שצית דין בעצמם כותבין אותו דצית דין אלימי לאפקועי ממונא ולא יצא לחתום בשטר מוקדם על ידי שנכשיר זה אזל הכא כותבין ליה עדים הלכך אין להם כח לחתום מומן ראשון דשומה למוקדם שלא יצאו לחתום בשטרי מוקדמין ועוד יש לומר דגבי נמנא אין דומה כל כך למוקדם שהאמר שזה שטר ראשון אלא ששעתיקין אותו^{טו} אזל הכא שטר חדש שהיו כותבין צו זמן ראשון היה דומה למוקדם^{טז} וקתא היה משמע דנמנאק נמי (ט) וזן^{יז} שני והכי משמע לישנא קלת דקאמר הוציא שטר מחוק זיוס פלוני^{יח} ומיהו הוה קשה איפכא לרב דאמר זמן ראשון ולר' יהודה דבסמוך דאמר אפילו צעדים מומן ראשון ואין לומר שבנמנא אין רחוי כל כך זמן ראשון (י) שאינו מדעת שניהם כי כמו שפירש ר"י ורבינו שמואל נראה עיקר מדע דהא בזהגול קמא (צ"ק דף קמ:). גבי שורף שטרות אי דאיכא סהדי כו' ומשמע שאו לא יפסיד כלום ועוד מימנה דלעיל בזמנאק צעי צ"ד לכ"ע והכא קאמר ר' יהודה עדים וצוה אומר ר"י דהכא דמחזי מדעת שניהם לא צעו אלא עדים^{יט} אזל בזמנאק כותבין שלא בפני הלוה וכיון שמויק לו נראה (י) אין לעדים לעשותו שלא מדעתו: אלא

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

אמר ליה אנא נמי לזכר קאמינא. כלומר כרבי צקירא לי ואס לא צירר דבריו הפסיד וכן פירש רבינו זקני מ"כ בפרק זה צורר אליבא דרבי שנריך לזכר ואס לא הביא שטר הפסיד. ויש לשון אחר ואין צו ממא. ואע"פ שהלכה כרבי מחזירו בזה הלכתא כרצן שמעון שאין לרין לזכר כדאמר רב גידל אמר רב: **בתני' מי שפרע מקלס חובו**. במלוה בשטר מיירי ואיכא למיחש פן יחזור המלוה ויתבע כל חובו: רבי יהודה **אומר יחליף**. יקרע אותו השטר ויכתוב לו שטר אחר לפי חשצון הנשאר מומן ראשון כדמפרש בגמרא: **יכפוז שוצר**. וישמרהו הלוה: **לשמור שוצרו**. שאס אבד שוצרו יחזור המלוה ויגבה כל חובו: **א"ל ר' יוסי** כן יפה לו. למלוה שיהיה הלוה צדאגת שימור שוצרו ולא המלוה דעבד לוי לאיש מלוה^א: כדאמרין בגמרא: **ולא ירע כחו**. של מלוה להחליף שטרו

(ב) כדאמר ר' יהודה כדי שיזכר לפרעו: **גמ' אין הלכה לא כרבי יהודה**. שאמר יחליף ואפילו לכתוב לו מומן ראשון על ידי עדים בלא ולגבות מומן ראשון: **ולא כר' יוסי**. דאמר כותבין שוצר וצריך לשמור שוצרו כן העכברים: **וכופצין לו שטר אחר**. לפי סכום המעות שחייב לו עדיין ורב תנא הוא ופליג: **אי שמעי ליה לרב הא דסניא**. לקמן בשמעתי^א [קעא]. במילמיה דר' יהודה צפורע חצי חובו שמקרעין עדים כו' (י) **הוה הדר ביה**. רב והיה מודה שהלכה כר' יהודה דהא רב נמי ה"ק דמה לי צ"ד מה לי עדים: **שמעו ולא הדר ביה**. דברייתא תני עדים מקרעין ואיהו אמר צ"ד דוקא ולא עדים: בשלמא

צית דין כדמפרש ואזיל דלא אלימי עדים לקרוע שטר ולהחליף ולגבות מומן ראשון: **ולא כר' יוסי**. דאמר כותבין שוצר וצריך לשמור שוצרו כן העכברים: **וכופצין לו שטר אחר**. לפי סכום המעות שחייב לו עדיין ורב תנא הוא ופליג: **אי שמעי ליה לרב הא דסניא**. לקמן בשמעתי^א [קעא]. במילמיה דר' יהודה צפורע חצי חובו שמקרעין עדים כו' (י) **הוה הדר ביה**. רב והיה מודה שהלכה כר' יהודה דהא רב נמי ה"ק דמה לי צ"ד מה לי עדים: **שמעו ולא הדר ביה**. דברייתא תני עדים מקרעין ואיהו אמר צ"ד דוקא ולא עדים: בשלמא

דאמר ליה אנא נמי לזכר קאמינא. כלומר כרבי צקירא לי ואס לא צירר דבריו הפסיד וכן פירש רבינו זקני מ"כ בפרק זה צורר אליבא דרבי שנריך לזכר ואס לא הביא שטר הפסיד. ויש לשון אחר ואין צו ממא. ואע"פ שהלכה כרבי מחזירו בזה הלכתא כרצן שמעון שאין לרין לזכר כדאמר רב גידל אמר רב: **בתני' מי שפרע מקלס חובו**. במלוה בשטר מיירי ואיכא למיחש פן יחזור המלוה ויתבע כל חובו: רבי יהודה **אומר יחליף**. יקרע אותו השטר ויכתוב לו שטר אחר לפי חשצון הנשאר מומן ראשון כדמפרש בגמרא: **יכפוז שוצר**. וישמרהו הלוה: **לשמור שוצרו**. שאס אבד שוצרו יחזור המלוה ויגבה כל חובו: **א"ל ר' יוסי** כן יפה לו. למלוה שיהיה הלוה צדאגת שימור שוצרו ולא המלוה דעבד לוי לאיש מלוה^א: כדאמרין בגמרא: **ולא ירע כחו**. של מלוה להחליף שטרו (ב) כדאמר ר' יהודה כדי שיזכר לפרעו: **גמ' אין הלכה לא כרבי יהודה**. שאמר יחליף ואפילו לכתוב לו מומן ראשון על ידי עדים בלא ולגבות מומן ראשון: **ולא כר' יוסי**. דאמר כותבין שוצר וצריך לשמור שוצרו כן העכברים: **וכופצין לו שטר אחר**. לפי סכום המעות שחייב לו עדיין ורב תנא הוא ופליג: **אי שמעי ליה לרב הא דסניא**. לקמן בשמעתי^א [קעא]. במילמיה דר' יהודה צפורע חצי חובו שמקרעין עדים כו' (י) **הוה הדר ביה**. רב והיה מודה שהלכה כר' יהודה דהא רב נמי ה"ק דמה לי צ"ד מה לי עדים: **שמעו ולא הדר ביה**. דברייתא תני עדים מקרעין ואיהו אמר צ"ד דוקא ולא עדים: בשלמא דאמר ליה אנא נמי לזכר קאמינא. כלומר כרבי צקירא לי ואס לא צירר דבריו הפסיד וכן פירש רבינו זקני מ"כ בפרק זה צורר אליבא דרבי שנריך לזכר ואס לא הביא שטר הפסיד. ויש לשון אחר ואין צו ממא. ואע"פ שהלכה כרבי מחזירו בזה הלכתא כרצן שמעון שאין לרין לזכר כדאמר רב גידל אמר רב: **בתני' מי שפרע מקלס חובו**. במלוה בשטר מיירי ואיכא למיחש פן יחזור המלוה ויתבע כל חובו: רבי יהודה **אומר יחליף**. יקרע אותו השטר ויכתוב לו שטר אחר לפי חשצון הנשאר מומן ראשון כדמפרש בגמרא: **יכפוז שוצר**. וישמרהו הלוה: **לשמור שוצרו**. שאס אבד שוצרו יחזור המלוה ויגבה כל חובו: **א"ל ר' יוסי** כן יפה לו. למלוה שיהיה הלוה צדאגת שימור שוצרו ולא המלוה דעבד לוי לאיש מלוה^א: כדאמרין בגמרא: **ולא ירע כחו**. של מלוה להחליף שטרו (ב) כדאמר ר' יהודה כדי שיזכר לפרעו: **גמ' אין הלכה לא כרבי יהודה**. שאמר יחליף ואפילו לכתוב לו מומן ראשון על ידי עדים בלא ולגבות מומן ראשון: **ולא כר' יוסי**. דאמר כותבין שוצר וצריך לשמור שוצרו כן העכברים: **וכופצין לו שטר אחר**. לפי סכום המעות שחייב לו עדיין ורב תנא הוא ופליג: **אי שמעי ליה לרב הא דסניא**. לקמן בשמעתי^א [קעא]. במילמיה דר' יהודה צפורע חצי חובו שמקרעין עדים כו' (י) **הוה הדר ביה**. רב והיה מודה שהלכה כר' יהודה דהא רב נמי ה"ק דמה לי צ"ד מה לי עדים: **שמעו ולא הדר ביה**. דברייתא תני עדים מקרעין ואיהו אמר צ"ד דוקא ולא עדים: בשלמא דאמר ליה אנא נמי לזכר קאמינא. כלומר כרבי צקירא לי ואס לא צירר דבריו הפסיד וכן פירש רבינו זקני מ"כ בפרק זה צורר אליבא דרבי שנריך לזכר ואס לא הביא שטר הפסיד. ויש לשון אחר ואין צו ממא. ואע"פ שהלכה כרבי מחזירו בזה הלכתא כרצן שמעון שאין לרין לזכר כדאמר רב גידל אמר רב: **בתני' מי שפרע מקלס חובו**. במלוה בשטר מיירי ואיכא למיחש פן יחזור המלוה ויתבע כל חובו: רבי יהודה **אומר יחליף**. יקרע אותו השטר ויכתוב לו שטר אחר לפי חשצון הנשאר מומן ראשון כדמפרש בגמרא: **יכפוז שוצר**. וישמרהו הלוה: **לשמור שוצרו**. שאס אבד שוצרו יחזור המלוה ויגבה כל חובו: **א"ל ר' יוסי** כן יפה לו. למלוה שיהיה הלוה צדאגת שימור שוצרו ולא המלוה דעבד לוי לאיש מלוה^א: כדאמרין בגמרא: **ולא ירע כחו**. של מלוה להחליף שטרו (ב) כדאמר ר' יהודה כדי שיזכר לפרעו: **גמ' אין הלכה לא כרבי יהודה**. שאמר יחליף ואפילו לכתוב לו מומן ראשון על ידי עדים בלא ולגבות מומן ראשון: **ולא כר' יוסי**. דאמר כותבין שוצר וצריך לשמור שוצרו כן העכברים: **וכופצין לו שטר אחר**. לפי סכום המעות שחייב לו עדיין ורב תנא הוא ופליג: **אי שמעי ליה לרב הא דסניא**. לקמן בשמעתי^א [קעא]. במילמיה דר' יהודה צפורע חצי חובו שמקרעין עדים כו' (י) **הוה הדר ביה**. רב והיה מודה שהלכה כר' יהודה דהא רב נמי ה"ק דמה לי צ"ד מה לי עדים: **שמעו ולא הדר ביה**. דברייתא תני עדים מקרעין ואיהו אמר צ"ד דוקא ולא עדים: בשלמא

שנשאר לפרעו. רמב"ם, יב. מיהו למסקנא דשמעתין... אפשר דר' יהודה דמתניתין יחליף מומן ראשון ור' יוסי שאמר ליה ואל יירוע כמו משוס דלא ידע מאי קאמר ר' יהודה כדפרישנא בבביתא ורב דאמר אין הלכה כר' יהודה כו' משום דר' יהודה סבר יחליף בעדים מומן ראשון ורב סבר דוקא בב"ד. שטיה מקונעת בשם רעמי יוה. יג. ולא פליג ר' יהודה. שטיה מקונעת בשם מוסי' הלא"ש. יד. ואינם שלוחים עוד לחזור ולכתוב גט כשר. כפי' געטן סג: יט. [דן]א נמחל השעבוד שהרי לא הפרע עדיין. שטיה מקונעת בשם מוסי' הלא"ש. יט. [דב]פרע מקצת כבר נתבטל השטר כיון דנמחל מקצת השעבוד ואין לעשות שטר אחר מומן ראשון. סט. אמנם מלאן הוסי' משמע דקך דומה למוקדם ומלשונו זה משמע דזוי ממש מוקדם. יז. דס"ל להנא דמתניתין שאין ב"ד יכולים לשעבד למפרע את הלקוחות בשטר שעושיין לו עכשיו. רעמי יוה. יז. דאי אמרת שעושיין לו קיום מומן ראשון מה להם לכתוב נמאק שטרו ביום פלוני. רעמי יוה. ואע"פ שאין עושיים לו קיום אלא מומן שני אפי"ה צריך ב"ד כיון

שבאים לשעבד הלקוחות מכאן ואילך בשטר אחר בלא דעתו של לווה. שם. יט. שהרי יכול לו לשעבד נכסיו לכל מי שירצה. רעמי יוה.

א) נכמויות ט, טז. ב) נשם טז: וס"ג, א) שפ"ד, ד) נמשלי כב, ט) שפ"ה,

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה ולא ידע וכו' וכדאמר ר' יוסי בבביתא כדי שיזכר לפרעו: (ב) ד"ה אי שמיע הד"א עס ד"ה הוה וכו' נמי ה"ק שמקרעין כו' ומה לי אלא וכו' מייחט מה משוכה ל"ל ומינת לזכר נמנא: (ד) בא"ד אפילו לפירוש סבור וכו' מומן ראשון כלל אפי' כ"ל: (ה) בא"ד חזקן כיוס פלוני וכו' כי הסם ל' יהודה אליבא דרב למאן דהוה סלקא אדעתיה דרב בזמן מומן שני חסבין ל' יהודה: (ו) בא"ד שצריך הוה שצנ' הוה שצנ': (ז) בא"ד כדנמנאק נמי כותבין זמן שני: (ח) בא"ד כל כך זמן ראשון כיון שאינו: (ט) בא"ד נראה שאין לעדים:

מוסף תוספות

א. [ד]הוחזק כפרן. רש"י. ב. [וכן נמין] אם אמר אין אנו וכו'רין או אין אנו מכחישים עכשיו הודות היטב. הורוין לעיקר הדין, [ד]שבעת הנתבע שפרע ומיפטר. רש"י. כסם ר"ח. ג. [כיון] שלא אמר לו זה שטרי כדלואי בעדיו פרע י"י. הליכך לא שם לבד לזכור אם בעדיו פרע שני שלא בעדים ואמר בעדים פרתניך ולא אדעתיה ואינו שטרי כפרן בכך. רש"י שטעות מל: ד. לעמוד על אמתות הדבר אם רוצה לצאת ידי שמים, להביא השטר וכן נמי העדים שטרי בפניהם. שטיה מקונעת כסם ר"ת. ה. כיון שאינו אלא שפת יתר, ואם היה רוצה לא היה צריך. שם. ו. והראב"ד ל"ל פי' הדחמנכמי חייב ואלא בארבא לומר אלא שלא הוחזק כפרן, שאילו לא לאחר מיכן חזרתי ופרעתי נאמן. רש"י. ז. ומסתברא לי בזה דאך דר' יצחק נפחה ליתא, דהא בכי'הא חרבי רבי, דעך כאן לא קאמר רבי אלא בשטר וחזקה דחזקה מכח שטרא קא אתיא, והליכך כהנא מילתא היא וצריך לביררה, אבל [ה]אומר במלוה על פה פרעתי נאמן וכו' אמר פרעתי בפני עדים נאמנות פריען לא מכח עדות קא אתי, ובכלל כי הא מודה רבי דאי"צ לברר. רש"י. ח. ופ"י מחזיק ארין ומצינא. י. ולא אשכח תקנתא להחליף מומן ראשון ע"י ב"ד. שטיה מקונעת כסם רבינו יוה. יז. הדיינו הרעת כח שמפסיד שעבודו מומן שטיה מקונעת כסם מוסי' הלא"ש. יז. [דן]היה סוכר עליו ולא היה מצריך ב"ד. רמב"ן. יא. דאע"פ שצריך השטר הראשון נתקע שיעבודו ראשון ב"ד לשעבד נכסיו כדמעיקרא מן הזמן הראשון במה

יחליף. ימנאק שער אחר כדי חוב הנשאר ויקרע הראשון ולא ימנאק שער להרע כח הלוה שיצטרך לשמור שוצרו מן העכברים (בבביתא זו:). יכתוב שובר. ולא יחליף להרע כח המלוה למחול שעבודו מומן ראשון. (שם).

שטרו חוב המוקדמין. ליכתב קודם המלוה (שנחזין כב). שדקדים זמן המכור בשטר ליום מחמתו, ר' נמי שנתבע השטר נמחל בזיוס וכן כתוב צו בזהב ציוס לוי פלוני מפניו, והוא לא היה ממונ כלום עד ט"ו ציוסן, וכן זה מוקדם ופסול, אעין לו לערוך אלא מומן הלהא ואלך ודלא כאכרי דאמר (ב"ם יג:) עדיו כמתחיו וכן (ל"ע יקו). פסולין. לפי שכלה לערוך לקוחות שלקחו שדה מן הלוה מומן שכשטר, ושלא כדין הוא, שהיו קדמים מבירה להלוה ונשבעו מעד שיהאיה קדמה, לפיכך קפאיהו לגבות צו ולא יערוך אפילו מומן המלוה ואינו אלא כמלוה על פה שאינו גובה מן המשעבדים (ר"ה ב' ובעני' ב"ם עב:) וקונטין קמיאל אטו אימורא ופסול אפילו מומן שני (שנחזין כב). והראב"דורין. שטרי קדמי ואמרו זני ויהיטם במלוה זו שקדמה לזמן המכור כאן. כשרין. דשמעיתיה היל, דקא מחיל לשיעורא עד השתא (שם) אי נמי כמתחיו ציוס שיהא אף אימורא זמן בתוך השטר ונכתב צו בתשרי, שכיון ששתל לו המכור לא תשרי ולא יערוך לקוחות אלא מתשרי ואילך (ל"ע יקו).

רבינו גרשום

הלכה כרשב"ג. דאמר בחזקה בלבד נידון ואין צורך לזכר שטרות השטר: ואך רבי לא אמר. דנידון בשטר: אלא לזכר. קאמר דמסורתיין ליה לאיתורי שטרא ואי לא איתני לא מעכב ונאמן אין אנו נמי אצי"א אמר אנו סהדי מהמינא: דאמר ליה אנא נמי לזכר קאמינא לך. דירבוא פלוני ופלוני ועידו כדי שיעברו דברין ובלאו הכי מהמינא. ואמר לן רבי דאמר ליה ר' יצחק נפחא אנא נמי לזכר קאמינא לא כדקאמרת דרבי לא אמר דנידון בשטר אינו אלא כדי לזכר ולא משום דוקא קאמר אנא סבירא לי דהאי לזכר משום דוקא קאמר וצריך תרתי אף את אי לא סבירת (דצריך) לא מהמינא: פסי' ר"י אומר יחליף. שטרו ויכתוב שטר אחר מן המותר בלבד ויקרע שטר שני מן אותו יום

שיפרעו ה המקצת ואל יכתוב מומן כתיבת שטר הראשון לפי שכיון שנקרע לא מצוי שטרף למפרע מן זמן ההלואה אלא מן יום כתיבת שטר שני שטרף לקוחות: ור' יוסי אמר. לא יקרע שטר הראשון אלא יכתוב לו המלוה ללוה שובר ממה שפרע לו ויתן לו: אמר ר' יהודה. אם כן צריך הלוה שישמור שוברו מן העכברים שאם יאכלהו עכברים ויציא מלוה שטרו וגובה ממנו כל חובו ככתחלה: א"ל ר' יוסי וכן יפה לו. שיהא שומר שוברו: ואל ירע כחו של זה. וכתב לו זמנו משעת פרע' מוטב שירע כחו של לוח משום דעבד ליה לאיש מלוה. אין הלכה כר' יהודה. דמתני' דסבירא ליה דיחליף ויכתוב מומן שני: ולא כר' יוסי. דאמר יכתוב שובר: אי שמיעא ליה לרב אה דתניא. דבקריעת עדים סגי הוה הדר ביה ממאי דאמר דצית דין מקרעין: אמר ליה ודאי שמיעא ליה אל הדר. דקטבר שטרף האי מלוה לקוחות בהאי חצי שטר מומן ראשון כמו שהיה עושה כשהיה כל חובו